

ONAGY ZOLTÁN
GULISIO TÍMEA

PEREMVILÁG
Szerelem tiltott utakon

ONAGY ZOLTÁN
GULISIO TÍMEA

PEREMVILÁG
Szerelem tiltott utakon

ATHENAEUM

© Onagy Zoltán, Gulisio Tímea, 2015

Tartalom

<i>Választás, lehetőség</i>	7
<i>Hely, idő, körülmények</i>	17
<i>Az első szerelemig</i>	29
<i>Vadász és zsákmánya</i>	40
<i>De mit keresnek itt a fiúk?</i>	53
<i>Hit és erkölcs</i>	62
<i>Kerget a vágó</i>	73
<i>Kiközösítve</i>	83
<i>Pillangó a bábból</i>	92
<i>A gyógyult beteg</i>	104
<i>Jó recept, rossz recept</i>	117
<i>Se veled, se nélküled</i>	127
<i>Törökös történelem</i>	137
<i>„A sudár szép Aphrodité letepert”</i>	147
<i>A Specnaz nem adja fel...</i>	162
<i>Szórakoztató ismeretterjesztés</i>	173
<i>Kertbeny Szodomája</i>	184
<i>A maszturbációról</i>	196
<i>Ki a perverz, a perverzebb, a legperverzebb?</i>	206
<i>A melegházasságról</i>	227
<i>Fény és árnyék</i>	236
<i>A kérdések végén</i>	248

Választás, lehetőség

Kezdjük az elején. Huszonöt éves vagy. Nő. Leszbikus. Leszbikus nő ma, 2015-ben Magyarországon. Úgy döntöttél, hogy kinyitod az ajtót, ablakot, elmondod a történeted az érdeklődő sorstársaknak, sőt, az olyan érintetteknek is, akik azt se tudják, hogy érintettek. Miért?

Leginkább azért, mert nem látom be, miért kell a témát tabuként kezelni. Mert igenis tabu, hiába vállalja fel akárhány színész vagy politikus. A „buzi” még mindig szitokszó, a másság pedig valami olyasmi, amit legtöbbször ugyan elfogadunk, ám ha egy barátunk elénk áll a ténnyel, hogy meleg, azt tanácsoljuk, hogy ne foglalkozzon vele, esetleg rejtse el. Melegnek lenni nem szégyen, mondják, csak jobb megtartani magunk közt. Attól még szeretünk, vagy ami még beszédesebb: „ennek ellenére” szeretünk. Ám továbbra is ott lebeg a pallos, hogy mit szól a nagymama, hogy csúfolnak majd a suliban, hogy hogyan néz rád a szomszéd, esetleg nem vesznek fel egy munkahelyre sem, netán megzsarolnak.

Érdekes, hogy milyen szívesen teregetjük ki a legmélyebb magánügyeinket, szexuális életünket, és pláne mennyire

érdekel minket, mások mit és hogyan csinálnak az úgynevezett, csak rájuk tartozó magánéletükben. Elég figyelni a bulvár eladási adatait. Amivel biztosan el lehet adni az aznapi számot az az, hogy XY bevallotta: meleg. Vagy nem is vallotta be, csak lencsevégre kapták egy azonos neművel. Miért ennyire fontos ez nekünk? Talán mert ismeretlen, talán mert nagyon is ismerős világ.

Tetszik, hogy „sorstársak”-nak hívod az érintetteket. Mert most, amikor szabad vonulni, és sokak szerint divat a más-ság, hajlamosak vagyunk elbagatellizálni a kérdést. Vagy épp túlkompenzálni. Azt mondjuk, azért kell elfogadni a melegséget, mert ez is épp olyan, mint heteroszexuálisnak lenni. És hogy semmivel nem tér el az életünk a többségétől, talán csak annyival, hogy velünk azonos neműekkel bújunk ágyba. Ez nem igaz.

Az eseted, az életed – megítéléсед szerint – mennyire tekinthető általánosnak? Mi benne a különleges, mi a speciális, mi a te külön szerencséd, szerencsétlenséged?

Az esetem kevés tekintetben általános. Ezt jobb már az elején tisztáznom. Az én életem nem egy szabványos leszbikus életút, ezért senki ne vonjon le belőle a nőket szerető nőre vonatkozó általános érvényű következtetéseket. Hogy mennyire szerencsés vagy szerencsétlen? Annyira, mint bármi, amit kevesen értenek meg, amivel úgy érez-

zük, egyedül vagyunk a világban, pedig bizonyára nem. Nem titok, én az idősebb korosztályt preferálom, a hatvanasokat, hetveneseket, akár nyolcvanasokat. Annyiban bonyolultabb a helyzetem, hogy nehezebb rájuk bukkanni. Az ennyire idős hölgyeket elég nehéz rávezetni arra, mit szeretnék. Mert eszükbe sem jut az, amit szeretnék. Fiatal vagyok és lány, vajon mit akarhatok tőlük? További nehézség, hogy szégyellik a testüket, pedig vannak vágyaik; talán meglepő, de sokan mohóbbak, mint a fiatalok. Vanak, akik egész életükben visszafogták a hajlamaikat, látzatházasságot kötöttek, és közben vagy tudják, valójában mire lenne szükségük, vagy nem. Szerencse, hogy könnyen megtalálom velük a közös hangot, hamar megszeretnek, félig-meddig unokapótléket is jelentek számukra. Amikor megtudják, hogy a nagyikra bukom, első kérdésük, hogyan van gusztusom hozzájuk, nem taszítanak-e a ráncok, az öregszag. A válaszom, hogy odavagyok a ráncokért, nekem nincs szexibb, mint egy ráncos nyak. Az öregszagról annyit, hogy nem fejkendő, ápolatlan, otthonkás mamikat kell elképzelni, hanem válogatottan csinos, finom, ápolat úrinőket. Ebből jön a következő kérdés, gondolom: legalább jól megfizetik-e. Ezt kikérem magamnak, nem vagyok prostituált! Amit teszek, szerelemből, őszinte és erős vágyból teszem. Ugyanakkor az életem sok tekintetben megegyezik más fiatal lányok, fiatal lesbikus nők életével. Hasonló örömeik és nehézségeik.

Mekkora feladat volt, mennyi időbe telt, mennyi kétséggel járt elfogadni és vállalni egy fiatal nő számára a megváltoztathatatlan, miközben, mint tudjuk, éppen a fiatal emberek kívánják megváltoztatni a kőbe vésett törvényeket is?

Az előbb kérdezted, mennyiben tartom magam szerencsésnek. Hát, például annyiban, hogy semmi problémát, vívódást nem okozott számomra a leszbikususágom. Más irányú furcsaságaim annál inkább, de azokról majd később. Nekem természetes volt, hogy az aktuálisan nézett film plakátjáról nem a férfi főhős, hanem az egyik színésznő képét vágtam ki, és hogy azt tartottam aztán a párnám alatt. Nem emlékszem, hogy bármiféle törést okozott volna bennem a dolog. Kifejezett előbújásra sem volt szükségem, a szüleim cseppet se lepődtek meg rajta, mikor tizenhárom évesen azzal állítottam haza, hogy megcsókoltam egy nőt, sőt, a melleit is előcsaltam azzal a csellel, hogy berpült egy darázs, gyorsan gombolja ki a blúzá, mielőtt megcsípi. A barátaimnak, iskolatársaimnak sem kellett magyarázkodnom, idővel észrevették rajtam. Ha rákérdeztek, többnyire tagadtam, de nem hittek nekem. Aztán már nem is tagadtam.

A hajlamokat megváltoztatni nem lehet, változnak maguktól. Én nem mondom senkinek, hogy ez helyes út, ezt kell csinálni, csak hát miért ne csinálhatnám, ha én ezt szeretem. Akkor jönnek azzal, hogy jó, tegyem, amit akarok, de minek erről másoknak is tudni? De miért ne írjak róla,

ha engem ez érdekel? Akinek nem tetszik, nem kíváncsi rá, az ne olvassa el a szövegeimet.

Ma, több türelemmel, kis szerencsével – de erre (is) visszatérünk – megbecsült, katedráról szónokló és térítő hit- és erkölcsstanár volnál. Különösnek tűnik maga a pályaválasztás is. Miért így, miért nem más tágakon kerested a boldogulást? A leszbikus ritkán analóg – a köztudatban – egy hit- és erkölcsstanárral.

Látod, magamnak sem tudok kielégítő választ adni arra, hogyan kerültem erre a szakra. Meg vagyok ugyan keresztelve, de sosem tartottam vallásosnak magam, templomba sem jártam. Még érettségikor sem döntöttem el, hova jelentkezzem, annyi minden érdekelt. Magyar irodalom, pszichológia, és legfőképpen a festészet. Érettségi vizsga után két évig szociális szervezői képzésre jártam, közben gyakoroltam a rajzolás. Kiskoromtól festőnek készültem, azóta is folyamatosan állítok ki képeket. A felvételi első fordulóján a döntőbizottság egyhangú igennel szavazott, csakhogy ekkor már belém szeretett a felkészítő tanárom, aki a választott intézményben is oktat. Egy ellentmondásokkal teli kapcsolatba bonyolódtam vele, ami épp a felvételi táján ért véget. Emiatt aztán kerültem a festészetet, nem akartam többé odajárni. Gyorsan találnom kellett valamit, amit még abban az évben elkezdhetek. A hit- és erkölcsstan mellett azért döntöttem, mert a honlapjukon

azt írták, hogy a képzésben a filozófián, pszichológián, történelmen van a hangsúly. Csak mikor már benne voltam abban a zárt világban, akkor láttam át, miről is szól valójában: nem arról, amit a katolikus egyház hirdet. Ráadásul időközben az ottani normatív értékekkel is egyre inkább hadilábon álltam. Tehát nem volt ott tovább keresnivalóm. A szüleim tanárok, tudom, mivel jár ez a hivatás, és egyáltalán nem vonzott. Őszinte, szókimondó embernek tartom magam, és nem lennék képes olyasmiről prédikálni, amiben nem hiszek. Aztán, mikor már nem jártam be az órákra, egy iskolatársamnak véletlenül a kezébe akadt egy leszbikus-erotikus írásom, amivel azonnal panaszra is ment a feljebbvalójához. Nem vártam meg, hogy kirúgjanak, három év után önként kiiratkoztam.

Érdeklődő, figyelő, nem kis részben értetlenkedő gyerekként a felismerést – gondolom én – nyomozás követte, hogy kiderítsd, mi van ilyenkor, mi lesz veled. Mire jutottál?

Kamaszként rengeteg lélektankönyvet nyálaztam végig, de tudatosan és részleteiben csak felnőttként gondoltam át a helyzetemet. Hogy amit érzek, nem természetes, sőt nem is hihető mások számára. Hogy ha elmondom, mit érzek, azzal vigasztalnak, hogy majd kinövöm, meg hogy nem is szerelem ez, csak rajongás, esetleg azonosulási vágy. Leginkább az fáj, ha nem vettek komolyan.

Hogy mire jutottam? Egyszerűen arra, hogy ilyenek születtem, és így kell élnem. Ennek az életformának az összes örömeivel és nehézségeivel. Szerencsém, hogy családalapításra, gyerekekre egyáltalán nem áhítozom. Ha netán még az átlagpopulációhoz képest is magányosabb lennék, elviselem, mert tudom, hogy a kisebbik rosszat választottam. A családalapítás férjjel, terhességgel, szüléssel együtt a rémálmom.

Mihez-kihez fordul egy fiatal magyar meleg, ha tanácsra van szüksége, vagy egyszerűen csak arra, hogy valaki meghallgassa?

Rengeteg helyre fordulhat. A Háttér Társaság például sokrétű tanácsot, segítséget tud nyújtani, a lelkin kívül akár jogit is. Annyi LMBTQ (leszbikus, meleg, biszexuális, transz-nemű, queer) szervezet van, hogy hosszú lenne mindet felsorolni. Akad közte sportklub, táncklub, túracsoport, de még imakör is. Folyamatos telefonos lelkiség-szolgálat is működik.

A melegvilágnak létezik írott magyarországi története, történelme?

Kevés a magyar nyelvű irodalom, bár egyre bővül. Ezek nagy része regény, kisebb része tájékoztató jellegű irodalom.

Történeti munka elvétve akad, de érdemes megemlíteni Eszenyi Miklós *Férfi a férfival, nő a nővel* című könyvét (Corvina Kiadó), amely a homoszexualitás történelmét és a különböző kultúrákban való megjelenését veszi végig, ebben van pár speciálisan Magyarországra vonatkozó oldal is. A középkor és a reformáció idejéből származó forrásokat a büntető törvénykönyvek jelentik, ennek ténye már önmagában is sokatmondó.

Ha kisgyerekkorban, esetleg az anyaméhben eldőlnek a dolgok, nem sok választási lehetőség áll a meleggel előtt. Érzem, hogy ezt eleve rosszul fogom fel. Miért?

Választási lehetőség annyiban nincs, hogy ha valaki melegnek született, – véleményem szerint – az is marad. Persze vannak különféle nézetek erre vonatkozóan, de nem szabad hinni a „megváltoztató”-módszereknek. Akik ilyesmivel próbálkoznak, nem értik a homoszexualitás eredetét és mibenlétét. Viszont nem csak egyetlen út létezik egy meleg ember számára. Sokaknál a gátlások, belső félelmek miatt örök látenciában marad a hajlam. Ez nem feltétlenül választás kérdése. Viszont a tudatos másság lehet cselekvő és önmegtartóztatással elvetett is. A cselekvő, kapcsolatokat kereső, azonos neműekkel szexuális viszonyt folytató meleg ember választhat, kommunikálja-e meleg közösségen kívül is a másságát. Ha igen, kiknek, milyen, mekkora kör-

ben. A coming outnak széles a skálája. Ami bizonyos: egy önmagát vállaló ember nagyobb eséllyel élhet boldogan. *Miután eldöntötted, hogy vállalod ezt a beszélgetést, számtalan homoszexualitással kapcsolatos dokumentumot, interjút, tudományos értekezést olvastam végig, és rátaláltam egy fiúkat nevelő katolikus magyar anya megállapítására is a melegéről: „a homoszexualitás nem nagyobb bűn, mint a házasságtörés vagy a heteroszexuális tisztátalanság más formái.” Ezek szerint az általános vélemény, hogy bűn, defekt melegnek lenni?*

Igen, a magyar társadalomba annyira beleivódott a kereszténység értékrendje, annak tilalmaival együtt, hogy sokakban, – nemcsak gyakorló vallásosokban – máig él a nézet, miszerint a homoszexuális aktus bűn. A pusztá, megvalósult cselekmény nélküli homoszexuális hajlam viszont a hívőknél sem feltétlenül számít bűnnek. A szigorú önmegtartóztatással „kordában tarthatja” az illető, mondják. Az a nézet, hogy defekt, tehát hiba, betegség, legalább nem ró felelősséget az egyénre, inkább áldozatként állítja be, mint bármely más beteget. Viszont a homoszexualitást egy időben az elmebetegségek közé sorolták, ami hátrányosabb megkülönböztetést, valóságos szégyenbélyeget jelentett a testinek titulált más betegségekhez képest. A szégyen motívuma viszont mindkét esetben előjön. A szégyen pedig hosszú távon demoralizál, lealjasít.

„Az Amerikai Pszichiátriai Szövetség politikai nyomásra normális jelenséggé nyilvánította a homoszexualitást, bár a pszichiáterek nagy része továbbra is rendellenességnek tartja.” Ha az amerikai – vagy bármely földrész – normál pszichiáttere rendellenesnek találja, minek tartja egy létező, a meleg életét élő meleg, minek tartsam én? Képes leszel megértetni velünk, hogy mi ez?

Megértetni nem, egyrészt mert magam sem értem, másrészt mert nem tudom, mások hogyan élik meg a melegségüket. Ismerek olyan embert, aki látszólag büszke rá, belül mégis gyűlöli magát miatta. Csak a saját nézőpontomból tudok beszélni. Kövezzenek meg a többiek, de én nem tartom a melegséget természetes, normális jelenségnek. Még a gerontofiliám nélkül sem. Nyilvánvaló, hogy van oka, valami a genetikában, amit még nem fedeztek fel, ugyan már tapogatóznak az agymagok körül. A nevelés, a traumák is szerepet játszanak, bár kétséges, kinél mekkora mértékben. Ugyanakkor betegségnek sem tartom, mert állandósult, nem romló állapot, gyógyítani nem kell, nem is lehet. Ám annyira komplex, az életet megnehezítő problémahalmazt képez, amiből látszik: nem természetes. Persze lehet, hogy a problématudatot és magát a problémát csak a társadalmi beidegződések alakítják és termelik újra, talán az én véleményem is kizárólag ebből fakad. Tyúk-tojás kérdés.